

נחלת אבותינו

חריש

עלון להפצת מסורת ומנהגי תימן המופץ ע"י עמותת "אחוות אחים" בנשיאות פוסק עדת תימן מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

פרשת חקת (ובלק לבלדי) | ט' תמוז | 19.06.21 למניינם

עבד השם

פרשת חקת

פרשתינו פותחת במצות פרה אדומה, וקוראת לה התורה "זאת חקת התורה", משמע כל התורה כולה. שואל אור החיים הקדוש, אך יתכן לומר על מצוה אחת שהיא חקת התורה?! היה צריך לומר זאת חוקת הפרה או הטהרה. ומתרגם כאשר יהודי מקיים מצוה כשהוא מבין מה הסיבה ומה הטעם זה טוב ונחמד אך אין הדבר מעיד כי הוא עבד ה', כי השכל שלו מורה לו שכך צריך לעשות. המבחן מתחיל כאשר האדם מתבקש לעשות מצוה שאינה מובנת לו, אם יקיים בלא הבנה, הדבר מורה כי הוא עבד ה'! על מצוה זו של פרה אדומה, אמר שלמה המלך ע"ה "אמרת אחכמה והיא רחוקה ממני". אם היהודי אם מקיים מצוה אע"פ שהוא לא מבין הוא עבד נאמן, לכן מעלה עליו הכתוב כאילו קיים כל התורה כולה. וכ"כ הרמב"ם לגבי גוי המעוניין לקבל עליו שבע מצוות בני נח, בהלכות מלכים (סוף פרק ח) וז"ל: פל המקבל לשבע מצוות וינהר לעשותן הרי זה מחסידי אמות העולם. ויש לו חלק לעולם הבא. והוא שיקבל אותן ויעשה אותן כפי שצוה בהן הקדוש ברוך הוא בתורה והדיענו על ידי משה רבנו שגבי נח מקדם וצטוו בהן.

הרב יאיר שרפי הי"ו

אכל אם עשאן כפי הקרע הדעת אין זה גר תושב ואינו מחסידי אמות העולם ולא מחקמיהם: עכ"ל. זאת אומרת שיהיו לידיו שני גויים ושניהם מקיימים שבע מצוות בני נח, אלא שאחד עושה זאת כיון שהקב"ה צוה, והשני עושה זאת כי זה הגיוני לו. אומר הרמב"ם שלא קרב זה לזה כלל! האחד נקרא גר תושב ומחסידי אמות העולם והשני נשאר גוי ללא יחס וחשיבות.

וכן פירש האור החיים הקדוש (פרשת בלק) על הפסוק "ולא ראה עמל בישראל" ז"ל: הצדיקים הגם שעושים מצות וכל עסקם בתורה אינם מרגישים שיש להם עמל על דרך אומרו (תהלים עג) עמל הוא בעיני אלא אדרבא כאדם המרויח וכאדם המשתעשע בשעשועים לרוב חשקם בתורה. עכ"ל.

כאשר אדם עושה מצוה או רוצה לעשות טוב, הוא לא נמדד בתוצאה אלא בהשקעה וברצון, לכן אפילו אם לא יצא כמו שתכננו, הרוחנו שהיינו עבדי השם.

שבת שלום!

מתוך שולחן ערוך המקוצר של מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

אין לך אדם שאין לו שע"ה

הלכות

סימן א' - הלכות השכמת הבקר

[א] יסוד האמונה ועמוד התורה, לדעת ולהאמין במציאות השם הגדול הגבור והנורא. בורא כל הנמצאים בשמים ובארץ וכללות העולם, הוא אלהים חיים המחיה ומקיים את כולם. מלך היה הווה ויהיה לעד ולעולמי עולמים, אשר הוציאנו ממצרים ובחר בנו מכל העמים. ונתן לנו את תורתו הקדושה, להגות בה כל הימים ציוה לנו משה מורשה:

[ב] כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים ההולכים לפני האלהים, לחשוב תמיד שה' יתברך עומד לנגדו ורואה כל מעשיו, ועל ידי זה ילך תמיד בדרך הישרה ולא ימוט, והוא שאמר דוד המלך ע"ה שויתי י"ו לנגדי תמיד, כי מימינו כל אמוט. לפי שאין ישיבת האדם, תנועותיו ועסקיו, והוא לבדו בביתו, כמו ישיבתו תנועותיו ועסקיו, כאשר הוא לפני מלך גדול. וכן אין דיבור והרחבת פיו, בהיותו עם אנשי ביתו וקרוביו, כמו בהיותו במושב המלך. כי אז הוא משגיח בודאי על כל תנועותיו ודיבוריו, שיהיו מתוקנים כראוי. כלישכן כאשר ישים האדם אל ליבו, כי המלך הגדול הקדוש ברוך הוא, אשר מלא כל הארץ כבודו, עומד עליו ורואה במעשיו,

כמו שנאמר אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו, נאום י"י, הלא את השמים ואת הארץ אני מלא. בודאי מיד תגיע אליו היראה וההכנעה, מפחד השם יתברך ויבוש ממונו: [ג] וגם בשכבו על מטתו, ידע לפני מי הוא שוכב. ומיד כשיעור משנתו, יזכור חסדי ה' יתברך, אשר עשה עמו, שהחזיר לו את נשמתו, אשר הפקידה אצלו עיפה, והחזירה לו חדשה ורגועה, כדי לעבוד עבודתו יתברך בכל יכלתו, ולשרתו כל היום, כי זה כל האדם. כמו שאמר הכתוב, חדשים לנקרים רבה אמונתך. פירושו, בכל בוקר נעשה האדם בריה חדשה, וודה בכל לבבו להשם יתברך על זאת. ובעודו על משכבו, טוב שיאמר, "מודה אני לפניך מלך חי וקיים, שהחזרת בי נשמת בחמלה. רבה אמונתך". כי אף-על-פי שעדיין אין ידיו נקיות, יכול לומר זאת, כיון שאין בו הזכרת שם שמים. ויפסיק מעט בין תיבת בחמלה, לתיבת רבה:

זכות הלימוד בעלון - לעילוי נשמת:

🕯️ יחיא בן מחפוד חג"בי 🕯️ זרהרת בת סאלם חג"בי 🕯️ יקטור בן ארתור אליהו 🕯️ שדרה בת מוסא יחיא 🕯️ יעקב בן יהשוע נלבי"ע א' תמוז ה'תשפ"א
ת.נ.צ.ב.ה

אחוות אחים

חריש קודש תימן

פעילות העמותה

כולל יום

כולל ערב

בית כנסת בלדי

בית כנסת שאמי

שיעורי תורה

דף היומי

תהילים לילדים

גמ"חים

כניסת שבת: 19:21

יציאת שבת: 20:34

"זאלה יעמדו על הברכה"

להצלחתם בבריאות, פרנסה ומילוי משאלות ליבם לטובה בזכות זיכוי הרבים בהפצת העלון

רחמים בן שלום שרפי
ורעייתו טובה וב"ב
מאיר בן יחיאל חג"בי
ורעייתו צפירה וב"ב
רחל שבת בת שלום
הדסה בת חיים
שמשון כתביו וב"ב
אליאב יחיאל וב"ב

לרפואת:

מרדכי בן רחל
לימור לוי בת נעמי
שאוול בן עזרא שבת
רועי בן שאול שבת

ברור הדבר שהפיאות המסולסלות הרי הם עדות נאמנה וסימן מובהק ליהודי על יהדותו ואדיקותו בתורתו יתברך. וזוהו מקוים מה שכתוב "כל רואיהם יכירום כי הם זרע ברך יי". וכל עוד שני עדים אלו מתייצבים לצדו, אחד מימינו ואחד משמאלו, הם כאלף עדים על אמונתו החזקה בא-להיו בשמים. הרי אם יעלה ח"ו על דעת מאן דהו להסיר ממנו את אמונתו ויהדותו, בר מינין, הדבר הראשון תהיה שליחות יד בפיאותיו ובזקנו המעטרים את ראשו. וכמו שכתב הגאון הקדוש מהר"ן (הו"ד בלקוטי מהר"ן הל' גילוח ה"ב וה"ג) וז"ל "ע"י זקן ופיאות יהודי יוכר, והרוצה ח"ו לכפור באלוהי ישראל הראשון אצלו להשליך מעליו זקן ופיאות שלו". כעין זה, מצינו לגאון הקדוש מהר"ר עמרם קורח זצ"ל (בספרו סערת תימן פ"ו עמ' קנ"ז) בענין גזירת היתומים שריחפה בתימן תקופה ארוכה על כל יתום פחות מגיל שלש עשרה, שהיו אונסים אותו להתאסלם, ב"מ, ובמיוחד על פי הכת היודית שהיו מקפידים במיוחד לקיים גזירה מרושעת זו, לדאבון בני משפחת היתום וכלל ישראל. הדבר הראשון שהיו עושים על מנת להטמיע אותו ביניהם, היה גזירת פיאותיו-סימוני עוד לפני שמטמאים ומטמטים את לבו הטהור במאכלות אסורות. וכך כתב "השלטונות הזדים גזלים אותו מבין ברכי אבות הוריו ובני משפחתו, ומוליכים אותו לשכונתם מגלחים סימוניו, ואח"כ מחליפים לבושו ומאכילים אותו לגעל נפשו מהמאכלים האסורים אצל היהודים". והסיבה לכך היא, משום שהסימונים הם הסימן הבולט ביותר בחיצוניותו על יהדותו ואמונתו של היהודי. ואמנם כשהחכם רבי יעקב ספיר זצ"ל ביקר בתימן בשנת התרי"ט, הצליח לזהות את היהודים ע"י פיאותיהם המסולסלות, וכשפגש לראשונה את

מאת הרב אלמוג שלמה אכלופי יצ"ו

עובדות והנהגות מגדולי ישראל בחיזוק מנהגינו

ר' יחיא עומסי זצ"ל ובנו ר' משה זצ"ל כתב, "הכרת פניהם ענתה במ כי יהודים הם, סימוני פאתי ראשיהם מסולסלות עד החזה, וסימן טוב הוא להם". ספור נפלא סיפר הרה"ג ר' ישראל שרעבי שליט"א (הו"ד בספר טוב וישר עמ' קצ"ז) בענין זה. היה זה כאשר בקר האדמו"ר מסטמאר זצ"ל בארץ ישראל ונסע ברכבו. לפתע בקש מהנהג לעצור, התפלא על זאת הנהג, מדוע בקשו האדמו"ר לעצור דוקא כאן לפני שהגיעו למחוז חפצם. ללא שאלות עצר את הרכב. והנה הוא רואה שבמדרכה ליד, עובר יהודי תימני ישיש עם זקן ארוך ופיאות. ירד האדמו"ר מהרכב ונתן ליהודי הישיש "שלום עליכם" ואחרי שנשק לו, גם העניק לו מתנה נאה וחזר לרכבו. הנהג לא יכל להתאפק, ושאלו "הרב מכיר אותי". "לא", ענה האדמו"ר, "אבל אני יודע, שכך כדמות הזו ממש היה נראה גם אברהם אבינו... מאחד המשגיחים שליט"א שמענו עד היכן השפעתם מגיעה. יהודי אחד שהיה רחוק מדרך התורה והמצוות, וזה להתקרב על ידם לשמירת תורה ומצוות. כיצד קרה הדבר. בכך שהתחיל לחשוב הכיצד יתכן הדבר שישנם יהודים המרוחקים מאוד זה מזה אלה בתימן ואלה באירופה, ואף על פי כן צורתם החיצונית שוה זה לזה. הם מעוטרים בזקן לשניהם משתלשלות פיאות משני צדי הראש, ועוד כהנה וכהנה. והרי דבר זה לא נובע מהסכמה מוקדמת, שהרי אינם קרובים זה לזה בכלל. ועל כרחך צריך לומר, כך המשיך לחשוב אותו יהודי, שהמקור לכולם שוה, ואין זו המצאה ח"ו. ואמנם היו יהודים בארץ ישראל לפני אלפי שנים ושמו על התורה. וע"י מחשבות אלו זכה לחזור אל חיק היהדות.

המשך יבוא...

מאת חגי קומימי הי"ו

בעמדה של 'לא מרוצה'. ובהלך החיים שלנו- אני לא מרוצה מאישי (אמרו עליה גדולות) לא מרוצה מילדי (אין להם תקנה, אין) לא מרוצה ממקום עבודתי (מי שם אותו לשר ושופט עלינו), לא מרוצה מביהכ"ס (זה תמיד לא הייתי מרוצה) לא מרוצה ממי שאני כיום! (שזה עיקר התקיעות של כל אחד מאיתנו...). בהנחת יסוד, שמי שאמר והיה העולם, רוצה יותר בטובתי מאשר אני, ובהנחת יסוד שהמניין ממוריעט (תלמיד הבעש"ט הקדוש) אמר, שיש לה' יתברך כ"כ תענוג מהשפע שהוא ונתן לנו, יותר מאשר שאנו מקבלים אותו, אז אני יכול להירגע ולשחרר את ה"לא מרוצה"... אני מבין שלמזלי יש בורא לעולם שיועד מה נכון לי. אבל! כשאני חולק על דרך ה' עימי, או אפילו שאני מעביר ביקורת על הנהגת ה' בארץ ובעולם (מבלי לשים לב) אני לא יכול לקיים את הפס' "איהו עשיר בשמח בחלקו". דהיינו חלק ה' עמו. עצה טובה שקיבלתי, שאדם מצליח "לזרום" עם מציאות הבורא, זה רק כאשר הוא מבין שלא עליו המלאכה לגמור... שנוכה לחיות, ולהאמין, ולהודות על חלקינו, ככה איך שהוא. אשרינו!

מאת מארי שרון ברזילי הי"ו

יְהִצֵּה הַשׁוּאָה בְּה"א סִימוֹן מִפִּיק
ביאור: שם זה מופיע ד' פעמים במקרא,
בתורה יְהִצֵּה: כאן ובדברים ב' ל"ב, בנ"ך יְהִצֵּה: בירמיה מ"ח כ"א ובדברי הימים א' ו' ס"ג.
האות ה"א באמצע המילה המנוקדת שווא, הוא סימן שהשווא נח והאות ה"א יוצאת במבטא וכשחסרה האות ה"א ניקוד שווא, האות נחה ואינה יוצאת במבטא כמו במילה: פְּדָהְצוֹר (א' ו' ועוד)
חלק הדקדוק - כל ה"א שבאמצע התיבה שתחתיה שווא, הרי אותה ה"א במפיק כמו בְּהַשְׁפָּה (ויקרא כ"ו מ"ג), יְהִצֵּה (כאן), פְּדָהְגָּל (ל"ד כ"ח) ודומיהן וכל ה"א שבאמצע התיבה שאין תחתיה שווא, אינה במפיק אלא רפי כמו פְּדָהְצוֹר (י' כ"ג) ודומיהן.
ולא־נִתְּן סִתְּוֹן אֶת־יִשְׂרָאֵל עֵבֶר בְּגִבְלוֹ וַיִּצְטַף סִתְּוֹן אֶת־כָּל־עַמּוֹ וַיִּצְאָ לְקִרְאֵת יִשְׂרָאֵל הַמְדַבְּרָה וַיְבֵא יְהִצֵּה וַיִּלְחֶם בְּיִשְׂרָאֵל:

לשאלות והבהרות ניתן לפנות לטל 054-2442256

מתוך אוצר הסימונים בהוצאת ר' אבישי מרחבי הי"ו

חילוי
חסידותא

"ככה לא בא לי"

יש סיפור על רבי נתן מברסלב, תלמיד של רבינו, שפעם אחת הוא נחנק. נכנס לו לגרון דבר מה, והדבר הראשון שהוא עשה - הסתכל השמיימה אל ה' יתברך.
ברור לנו שהוא לא עשה זאת מצד רפואה שבדבר, אלא מעיקרון ברור של "כל מאן דרחמנא עביד, לטב עביד". ריבונו של עולם רוצה בטובתי, ככה בדיוק, ע"י המקרה שקרה לי, ואם לה' זה טוב, וודאי שלי זה טוב.
מובא בפרשה שלנו - חוסר הסכמה של עמ"י (חלקו) לקבל את מציאות ה' יתברך כלפיהם. מה הכוונה?
כתוב בפסוקים "ותקצר נפש העם. למה העליתנו ממצרים.. כי אין לחם ואין מים". האומנם? הלא ירד להם סן מהשמיים, וכי באר לשתות, אז... מה הטענה? טענתם הייתה "ככה - אני לא רוצה. אני רוצה אוכל אחר, שתייה אחרת, אני לא חושב שככה טוב להתנהל ע"י הסן והבאר, צריך משהו אחר, צריך דבר אחר". כשאני חולק על המקום, חולק על הדרך בה ה' יתברך מנהיג אותי, אני נמצא

דקדוקי
וצחצוחי
לשון

ברכת מזל טוב חמה ולבבית
לידיד הקהילה מר יצחק קשת הי"ו
לרגל הולדת בנו הרך הנולד אלנתן נ"י
תזכו לראותו גדול בישראל ולגדלו לתורה ומעשים טובים
שפע של נחת יהודי מכל יוצאי חלציהם

מאת
חברי קהילת "אחוות אחים" חריש

יש מנהיג לעולם!

אמרו חכמינו ז"ל: "חוקה חקקתי, גזרה גזרתי, ואין אתה רשאי להרהר אחריה". יהודי צריך לחיות בהרגשה שיש בעל הברית לעולם המחוקק חוקים, ולכל אחד ואחד הוא נותן ניסיונות כפי רצונו והחלטתו, ואין רשות להרהר על גזרותיו, כי ה' גדול ואנו קטנים, ולעולם לא יבין הקטן את דעתו של הגדול. ולכן גם אם לעינינו בשר ודם נראה שהטובים סובלים והרעים נהנים, הרשעים שמחים והצדיקים נעשים, אין לו להרהר אחר הנהגת הבורא יתברך, ואסור לשאול מדוע ולמה, כי כך החליט וחקק מחוקק החוקים הגדול שלאדם זה מגיע סבל ולאדם אחר לא מגיע, ואין מי שיגיד לו מה תעשה ומה תפעל, כי הכל מעשה ידיו.

מתוך ספר בנין משה חלק ב'

הרה"ג משה רצאבי הי"ו, ראש הכולל "פרי צדיק"

כללי ט"ל מלאכות ותולדותיהן, ושאר דברים שאסרו חכמים בשבת מלאכות שבת ממשכן לומדים אותם ג' ואלו הן ט"ל אבות המלאכות: א. החורש. ב. הזורע. ג. הקוצר. ד. הקצפר. ה. הדיש. ו. הזורה. ז. הבורר. ח. הטוחן. ט. המבדל. י. הלש. יא. האופה. יב. הגוזז. יג. המלכן. יד. המנפץ. טו. הצובע. טז. הטווה. יז. העושה שני בתי ויין. יח. המסיר. יט. האורג. כ. הפוצע. כא. הקושר. כב. המתיר. כג. התופר. כד. הקורע: כה. הבונה. כו. הסותר. כז. המכה בפטיש: כח. הקד. כט. השוחט. ל. המפשיט. לא. המעבד. לב. הקפחח. לג. המחחק. לד. הכותב. לה. המוחק. לו. המשרטט: לו. המבעיר. לח. המכבה. טל. המוציא מרשות לרשות: גדר אב מלאכה

ד' כל אלו המלאכות וכל שהוא מעניינם, הם הנקראים אבות מלאכות. כיצד. אחד החורש או החופר או העושה חריץ הרי זה אב מלאכה, שכל אחת ואחת מהן חפירה בקרקע וענין אחד הוא: וכן אחד הזורע זרעים או הנוטע אילנות או המברך אילנות או המרכיב או הזומר, כל אלו אב אחד הן מאבות מלאכות וענין אחד הוא, שכל אחת מהן לצמח דבר הוא מתכוין: וכן אחד הקוצר תבואה או קטנית או הבורר ענבים או הגודר תמרים או המוסק זיתים או האורג תאנים, כל אלו אב מלאכה אחת הן, שכל אחת מהן לעקור דבר מגידולו מתכוין. ועל דרך זו שאר האבות: תולדות

ה' התולדה, היא המלאכה הדומה לאב מאלו האבות. כיצד. המחחק את הירק דק דק לבשלו, הרי זה חייב, שזו המלאכה תולדת טחינה. שהטוחן לוקח גוף אחד ומחלקו לגופים הרבה, וכל העושה דבר הדומה לזה הרי זה תולדת טוחן: וכן הלוקח חלב ונותן בו קיבה כדי לחבצו, הרי זה חייב משום תולדת בורר, שהרי הפריש הקום מן החלב. ואם גיבנו ועשהו גבינה, חייב משום בונה. שכל המקבץ חלק אל חלק ודיבק הכל עד שיעשו גוף אחד הרי זה דומה לבנין. וכן לכל מלאכה ומלאכה מאלו האבות יש להן תולדות על דרך זו שאמרנו: ודין העושה תולדה מן התולדות כדון העושה אב מאבות מלאכות, שאם עשה במזיד חייב כרת, בעדים והתראה חייב סקילה, ובשוגג חייב חטאת: אם כן מה הפרש יש בין האבות והתולדות. אין ביניהם הפרש אלא לענין הקרבן בלבד. שהעושה אבות הרבה בשוגג בהעלם אחד חייב חטאת על כל אב ואב, ואם עשה אב ותולדותיו בהעלם אחד אינו חייב אלא חטאת אחת:

מארי שלום בן שלום אבהר זצ"ל

נולד בשנת תרע"ד 1914 למינים ונפטר בי"ב בניסן התשנ"ג

על אחד מספריו הרבים כתב: "צריך האדם לכתוב שמו על ספרו, שלא יבוא אדם אחר ויאמר שלי הוא, לכך שמתי שמי על ספרי, אני הקל והצעיר, המקום ברוך הוא יזכני להגות בו אני וזרע זרעי עד סוף כל הדורות". ידע לגבש את הציבור, בפרט בשמחות. הוא היה פותח את השירה ואז היה נותן לאנשים מיוחדים להמשיך כי ידע שהם יודעים לשרי טוב ולהלהיב את הציבור. מארי שלום ידע לדבר עם הנוער. כשהיו יוצאים הצעירים באמצע התפילה בשבת, אף פעם לא נזף בהם. היה יוצא אחריהם וקורא בקול אבהי: "א עיאל, אידכולו אלכניס". (ילדים שלי, היכנסו לבית הכנסת). הוא היה אישיות מיוחדת במינה. לא היית רואה עליו סתם כעס. רק במקרה יוצא דופן שמישהו עשה משהו לא מקובל, היה כועס עליו. הוא היה המארי בבית הכנסת, מה שאמר מקודש, אין להפר. הוא היה התוקע של בית הכנסת. היו שיעורים מיוחדים בעיקר בימים נוראים. וימיום היה שיעור שבו למדו על פי הסדר עין יעקב, שולחן ערוך זוהר. מארי יחיאל מוסא קאפח זצ"ל ידע שאצל מארי שלום לומדים אז הוא היה בא ללמוד. היו גורסים את הלימוד ומארי שלום היה מסביר. מארי שלום היה ותן בממונו. היו מומינים אצלו ספר תורה וקובעים מחיר על הספר. הוא היה קונה לספר תיק ומכאט ומצר (מספחת), וכשהיו משלמים לו אמרו לו שהמחיר כולל הכל, והיה מסכים. כשבנו את בית הכנסת היו חסרים כספים, הפיגומים היו כבר על הגג והיה חסר בטון. הקבלן ביקש כסף ולא היה. מארי שלום שמע על כך והלך למפעל בטון, רשם להם צ'קים ופתר את הבעיה. בהספדו על מארי יחיאל לגאמי (חברו הטוב שנפטר כחודש לפניו) אמר: "רבותי, ישבתי בצלו של מארי יחיאל שנים רבות אכלנו שתינו יחדיו בדברי תורה". כך היה יחסו של מארי שלום לתורה ומעשים טובים, הם היו "אוכל" ו"השתייה" שלו. ת.נ.צ.ב.ה

מארי שלום נולד בעיר תנעם שבמרכז תימן. אביו היה ממנהיגי הקהילה וביתו היה פתוח להכנסת אורחים. מארי שלום היה בן יחיד, והיו לו ארבע אחיות. אביו השכיר לו מארי מצנעא שבא אליהם הביתה באופן מיוחד ולימד אותו במשך תקופה ארוכה. לאביו היתה חנות בבית ומארי שלום היה הולך לצנעא לקנות דברים לחנות. בשהותו שם הכיר את חכמי צנעא ולמד מהם. הוסמך לרבנות על ידי מארי יחיאל יצחק הלוי זצ"ל, ושימש כרב וכמנהיג של קהילת יהודי תנעם. עלה לארץ בשנת התש"ו והתיישב באשקלון בשכונת מגדל. הוסמך לרבנות בשנית על ידי הרבנים הראשיים הרב הרצוג והרב עוזיאל. שימש כרב הקהילה התימנית באשקלון וחרב מועצת הרבנות באשקלון. היתה לו מידת ענוה מיוחדת. היה עושה ברית ובמקום לקחת כסף היה נותן מתנה, מחתן זוגות, ונותן לחתן מתנה. היתה לו מסירות לציבור. היה צועד בשבתות למושב משען כדי לעשות בריתות. פעם היתה שבת גשומה מאוד ומארי שלום הלך למשען, עשה ברית ונשאר שם עד צאת השבת. בחתונות ובריתות ואירועים שונים לא היה מחכה שיקחו אותו, אלא היה הולך ברגל למרחקים גדולים, אם לבית, או לאלום. היה מכבד את כולם ועשה זאת במסירות רבה. מספר בנו אליהו: היתה אזכרה של מארי יחיאל אלקשמה מבני עיש, יום גשום וזועף. אבא ביקש להסיע אותו לאזכרה של השבעה. אמרתי לו, אבא, היית בלוייה, היית בניחום, אתה לא מרגיש טוב, אנשים מבינים את המצב הבריאותי שלך, היום גשום מאוד, הפצתי בו שלא ניסע. אבא התעקש ליסוע, וכשחזרנו, אמר לי, ראית "איזה תואר היה" (כלומר, איזה מעמד חשוב ומכובד היה). תאר לך אם כל אחד היה מתרץ ואומר, הבטן שלי כואבת, יש גשם. מי היה בא? מארי שלום היה אדם מסודר מאוד. היתה לו מחברת שבה רשם כל ברית שעשה, את השמות של כל התינוקות שמל, את תאריך ושעת הברית. באחת הבריתות שעשה הראה לאבא את רישום הברית של עצמו.

"ואלה יעמדו על הברכה"

הרב יאיר שרפי וב"ב | חגי קומיימי וב"ב | שרון ברזילי וב"ב | גיל כרמי וב"ב | הרב דניאל אהרון וב"ב | יעקב גמליאל וב"ב | איתמר עובד וב"ב | אברהם קטיעי וב"ב | רבי רועי אושרי וב"ב

דב"ק של מו"ר עט"ר נשיא הקהילה

פוסק עדת תימן מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

המשך משבוע שעבר...

קרא פחות משלושה פסוקים ובירך ברכה אחרונה

הגמרא בבא קמא פב, אומרת, עזרא תיקן את קריאת התורה בשני וחמישי ומנחה של שבת, אני לא יכנס לפרטים, יש חילוקי דעות בדיוק מי תיקן מה, אבל המספר של העולים לתורה, שלושה עולים שכל אחד יקרא שלושה פסוקים. ולא פחות מעשרה סך הכל. אין קריאה פחות משלושה פסוקים. אחד צריך לקרוא 4, לפחות שיהיה 10 סה"כ, כנגד עשרה בטלנים, ויש כתוב כנגד עשרת הדיברות. אם קראו פחות מעשרה פסוקים, לכאורה לא יוצאים ידי חובה. אבל מרן כתב בשו"ע סי' קלו, אם קראו תשעה, כל אחד קרא שלוש, וביחד תשע, יוצאים ידי חובה, כמו בפרשת יבוא עמלק, בפרשת עמלק יש רק תשעה פסוקים, שלושה עולים, אמנם יש קהילות שנוהגים פסוק אחד לחזור, אבל זה מנהג בעלמא. אצלנו לא נוהגים את זה, גם אשכנזים לא חוזרים, אבל מי שנוהג, זה אינו אלא מנהג, זה לא הלכה, זה לא חובה. ובעצם הוא חוזר על אותו פסוק, זה לא כל כך משמעותי. מה הדין, כאשר קרא העולה לתורה פחות משלושה פסוקים. לא שמו לב, הפסיקו אחרי שני פסוקים. לא כל כך שכיח, אבל זה קורה. מציאות שזה קורה, שכל ספרי הפוסקים מדברים על זה, מציאות שיש טעויות. דוגמא מה שהיה, מישהו עלה לספר תורה, אצל התימנים, כל עולה קורא בתורה את הקריאה שלו, כולם יודעים לקרוא. זה הדורות שעברו, היו מומחים בקריאה. הדור שלנו קצת חלש. אם לא יהיה מארי בחריש, אז לא ידעו הדור הבא. אני רואה שהציבור פה מומחה, אבל צריך גם הדור הבא. אם הרב יאיר נמצא פה בטח זה מסודר. (הקהל: הוא המארי) אם הוא המארי הכל בסדר. אבל צריך להספיק לכל הילדים. לצערנו, יש דור בנינים שקצת, נפל בין הכיסאית. ולא יודעים לקרוא כמו שצריך. כל הזמן מחזירים אותו, קרא אותו פסוק חמישה פעמים. גמרו בקושי, כנראה גם היה פסוק ארוך, אמרו לו טוב, תגיד ברכה אחרונה, זהו מספיק. המשיכו, ואמרו, רגע, הוא קרא רק שני פסוקים. האדם הזה, שלא ידע לקרוא, קרא רק שני פסוקים. יצאו ידי חובה או לא?

מתי אומרים ספק ברכות להקל

זה שאלה קשה, שנוכחים בה גדולי הפוסקים. למעשה לכאורה זה שו"ע מפורש סימן קל"ז, אם קרא פחות משלושה פסוקים, צריך לחזור. יש כאלו אומרים, הנה, יש לנו הוראה מפורשת ממרן, שזה מעכב. אבל נראה לי שלא שמו לב שמרן כאן קצת סייג את עצמו, הוא לא כתב על הברכה. אמר שצריך לחזור ולקרו, אבל מה אם הברכה? נכון, כלל גדול בידיו, ספק ברכות להקל. אבל אילו מרן היה פוסק לברך, אז מעיקר דין, היה אפשר לברך, אבל הספרדים סב"ל זה כלל מאד משמעותי, שהם חוששים אפילו למיעוט פסוקים. יש מחלוקת פוסקים, 98 אומרים לברך, שניים אומרים לא לברך, פוסקים לא לברך. פוסק אחד אמר לא לברך, אפשר להתעלם ממנו. יש כאלה אומרים שיכול להיות אפילו יותר משתיים, אפילו שלוש ארבע, זה דעה יחידית. אבל מה שמקובל בין הפוסקים, כף החיים וכו', הוא שאם זה סברא יחידית, לא חוששים. שתיים, אבל יש לך רוב פוסקים, בכל התורה כולה אומרים אחרי רבים להטות, חוששים הספרדים בעניין של ספק ברכות אפילו למיעוט פוסקים. בגלל, שהדבר של ברכה לבטלה זה דבר חמור מאוד. כל העולם כולו נודע כשאמר הקב"ה "לא תשא את שם יי"א-להיך לשוא". הרבה פוסקים גדולים סוברים, שהעניין של ברכה לבטלה הוא מהתורה, ולכן הם חוששים. ואפילו כשיש ספק ספיקא לברך, גם בזה יש נידון, אז הם חוששים. בנושא הזה שלנו, המגן אברהם והטורי זהב נחלקו מן הקצה אל הקצה. לפי דעת המגן אברהם, צריך לחזור ולברך, מביא שיבולי הלקט, הקריאה שקרא שתי פסוקים לא נחשב קריאה, צריך לחזור על אותם פסוקים, ולהוסיף עוד פסוק שלישי, עם הברכות, הברכה הראשונה ואחרונה, זה שיטת המגן אברהם. הטורי זהב במקום אומר, לא, הברכה האחרונה היא בטעות. אם עלה קורא, קרא שני פסוקים ובירך ברכה אחרונה, אם הוא עדיין על התיבה, תגיד לו סליחה, תוסיף עוד פסוק, ותחזור על הברכה, הברכה

האחרונה היא טעות, הייתה לבטלה, היא לא נחשבת. ומכאן ואילך נחלקו הפוסקים מערכה לקראת מערכה, המשנה ברורה פוסק כמו המגן אברהם, כף החיים פוסק כמו הס"ז, בגלל ספק ברכות להקל, וכך גם בעל השתילי זיתים. זה לא מחלוקת בין אשכנזים לספרדים. זה קשור במידה מסוימת, שהספרדים לא סומכים על רוב פוסקים לברך. המשנה ברורה מביא הרבה פוסקים שצריך לברך, מה בדיוק הרוב לא ברור. יש כאלו טוענים, החיד"א בברכי יוסף, כתב לברך, מה עם סב"ל? יש שני דרכים, העניין של סב"ל, ספק ברכות להקל, פירושו, כאשר באה לפני חכם שאלה, יש צדדים לכאן ולכאן, ואני לא יודע להכריע, יש גדולים לכאן ולכאן. מה אני אומר? אני מבין שיש פה שתי צדדים. אז אני מבחוסך, ספק ברכות להקל. אבל כשהפוסק בעצמו יש לו ראיות לשיטה מסוימת, יש לו הוכחות, הוא לא מסופק, ודאי שהמגן אברהם צודק, טורי זהב מחילה מכבודו. הוא נכנס לעובי הקורה. סב"ל זה מי שלא יודע, אני אין לי ספק, בטוח שהוא צודק, זה החיד"א, ובפרט ששיבולי הלקט אומרים כך במפורש, וגם תשובת מהרי"ל. מצד שני זה לא כל כך פשוט, כתוב בשו"ת מהרי"ק ושו"ת קע"ה, מביא מספר "זאת חוקת התורה", שמייחסים את זה לר' יהודה בן של הר"א"ש. עלו לספר תורה אחד קרא 4, אחד 4 ועוד אחד 2. מצד אחד יש לנו 10 פסוקים, אבל אחד הקריאה לא כדון. כולם קראו עשרה, חלק מיותר, אבל אחד קרא לא כדון. מחלוקת בין שני גדולים, ובסופו של דבר, ביקשו ממנו להכריע ביניהם. אז הוא מביא כמה ראיות, ואומר שאפילו שאפשר לדחות את הראיות, אומר שצודק לברך. אבל אומר שהוא לא מחליט, אומר "עליו השלכתי את ההיב", על הרב ששואל שיחליט. אתם יודעים מה זה יהיב? כמו "השלך על יי"י יהבך והוא יכלכלך", הגמ' אומרת במגילה יהבך את המשוי שלך, את המשא הזה להחליט, עד כדי כך שצריך לברך, זה אני לא מחליט, אני משאיר את זה לך. מרן הבית יוסף מעתיק את המהרי"ק הזה כלשונו. מכאן דייקנו שמרן לא רצה להכריע פה עד כדי ברכה, הוא מביא את המהרי"ק הזה כלשונו, לא מוסיף מילה, ובשולחן ערוך כתב צריך לחזור ולקרו, מה עם ברכה, הוא לא כתב. צריך לחזור ולקרות, כן, מה עם ברכה? לא, ברכות לא מעכבות. יש הרבה מקומות בשולחן ערוך, שמרן הבית יוסף, אפילו שמשמים יעדו אותו להכריע את ההלכות, בהרבה מקומות ראיו שסיכל את ידיו, סיכל את ידיו דהיינו שהוא מתעלם. שפרט מסוים, שלא היה לו הכרעה ברורה, אז הוא סתם. ולא כתב מפורש השאיר את זה בלי הכרעה. ממילא יוצא כך, יש כאלו טענו, חפשונו ומצאנו שמונה פוסקים שאמרו כך, בילקוט יוסף מביא שלושה פוסקים. כשאומרים סב"ל נגד מרן, זה לא ממש מעיקר הדין, זה חומרא, גם אם מישהו יעשה כדעת מרן, אפילו שיש פוסקים נגד מרן, יש לו על מה לסמוך, אבל פה יש שמונה פוסקים, זה לא פשוט.

חלוקת הפוסקים בימינו שונו מזמן התלמוד

אבל תשמעו עוד חידוש, הגאון ר' משה פיינשטיין בשו"ת איגרות משה כתב, היה לו פעם בפרשת תזריע שאלה כזאת, אומר דבר ממש גאון, הוא אומר, הרי יש כלל, כל פסוקא דלא פסיק משה און לא פסקיון ליה, אי אפשר לקרוא חצי פסוק. פסוק שמשה רבינו לא פסק, המסורת משה רבינו על החלוקה של התורה, טעמים, סוף פסוק, אתנח, זקף, כל זה, מקובל משה, ואי אפשר לעשות פיסוק. אבל בגמרא מסכת קידושין כתוב אמר במערבא פסקי ליה להאי קרא לתלתא פסוקי 'ויאמר וי' אָל מִשֶׁה הִנֵּה אָנֹכִי בָּא אֵלַיךְ בְּעֵב הָעֵנָן בְּעֵבֹר. יִשְׁמַע הָעָם בְּדַבְרֵי עֲפֹרָן וְגַם בְּרַבִּי יִאֲמְרוּ לְעוֹלָם וַיִּגְדַּל מִשֶׁה אֶת דְּבָרֵי הָעָם אֶל יי"י, פסוק ארוך כזה, ובמערבא, בארץ ישראל, עושים ממנו שלושה פסוקים. ויאמר ה' אל משה הנה אנוכי בה אליך בעב הענן, פה סוף פסוק. למעשה חילקו את זה לשלוש. ומובא שמה מספר הפוסקים בתורה, ויש שמה גרסאות, תתפ"ח. וזה לא פסוקים לפוסקים שלנו בתורה. המפרשים בגמרא כבר מצירים על זה, שלפי מה שכתוב בחומשים שלנו, זה פחות. עוד דבר, בגמרא כתוב איפה חצי התורה בפסוקים, והתגלח ואת הנתק לא יגלח", חצי הפסוקים בתורה. דהיינו, ספרו את הפסוקים בתורה, וזה האמצע. הפסוק הזה פרשת תזריע. בספרים שלנו כתוב איפה חצי התורה בפסוקים? "וישמע עליו את החושן", פרשת צו. לפי

דב"ק של מו"ר עט"ר נשיא הקהילה

פוסק עדת תימן מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

נערים, ילדים, בחורי ישיבות, ה' ירחם. בדיוק בלילה הזה צריכים לדעת, הקב"ה לא עבד דינא בלא דינא, אבל שמתי לב, פרסמו את התמונות שלהם, כמעט כולם צוחקים, בתמונות כמובן, צוחקים, אני חושב שזה סימן טוב. הגמרא במסכת פסחים דף סד כתוב דבר נפלא, מירון זה מקום דחוק, אלפי אנשים מועים לשם, דוחס עצום. בית המקדש היה יותר. בבית המקדש כתוב בפסחים דף סד עמוד ב, שאגרופים המלך רצה לדעת כמה אנשים עושים קרבן פסח. הוא אמר לכהן גדול, תיקח את הכליות של כל קרבן ותעשה חשבון. וראו שמה כפליים כיוצא מצרים. המפרשים עושים חשבון, זה שתים עשרה מיליון. אך נכנס? עומדים צפופים ומשתחווים רוחים. פלא עצום, לא קרא אסון אף פעם. אבל הגמ' אומרת דבר מעניין, סד: תנו רבנן, מעולם לא נתמעך אדם בעורה. אף פעם לא קרה דוחס שמישהו נתמעך בעורה. חוץ מפעם אחת, בימי הלל, שנתמעך שם זקן אחד, והיו קוראים אותו פסח מעוכין. פעם אחת קרה דבר כזה, הפלא ופלא. מי זה הזקן הזה? וגם למה פסח מעוכין? זה רק אחד, פסח מעור, לא מעוכין. הרמ"ע מפאנו, רבינו מנחם עזריה כתב בספר גלגולי שמות, מי זה הזקן הזה? זה השליש שהמלך נשען על ידו שזולזל בדברי הנביא אלישע. וכך כתוב: "ויאמר אֱלִישֶׁע נִשְׁמָעוּ דְבַר יְיָ כִּי הָאָמַר וְיִצְעַק מִקֶּחֶר סֶבֶלָה בְּשֶׁקֶל וְסִאֲתָיִם שְׁעָרִים בְּשֶׁקֶל בְּשֶׁעֶר שְׁמֶרֶן: וַיֵּצֵא הַשְּׁלִישׁ אֶשֶׁר לְפָנָיו וַיִּשְׁעַן עַל יְדוֹ אֶת אֵישׁ הָאֶלֶּה־לֵהִים וַיֹּאמֶר הִנֵּה יְיָ עֲשָׂה אֲרָבוֹת בְּשָׂמַיִם הַיְהִי הַדְּבָר הַזֶּה וַיֹּאמֶר הַנֶּכֶחַ הָאֵל וַיִּעֲוֶיךָ וּמִשָּׁם לֹא תֵאכְל: וּבְסוּף כְּתוּב: "וַיְהִי לוֹ כֵּן וַיִּרְסֹסוּ אֹתוֹ הָעַם בְּשֶׁעֶר וַיָּמָת" אומרים חז"ל במדרש, זה לא הפשט הפשוט שהוא זולזל באלישע, אך יכול להיות דבר כזה. ה' עושה לנו ארובות בשמים, יוריד לנו חטים ושעורים? בדיוק הפוך, אמר: לא, אדני הנביא אלישע, אתה צודק ודאי אני מאמין שה' יכול לעשות ניסים ונפלאות, אבל הדור לא ראו, האנשים בעלי עבירה רחמנא ליצלן. זה דור המבול, ה' עושה ארובות בשמים, וארובות השמים נפתחו, לא יוריד להם חטים ושעורים, יוריד להם מבול על האנשים האלו, לא מגיע להם ניסים ונפלאות כאלו. אמר לו כך אתה מדבר? עושה קטגוריה על עם ישראל? לא תזכה לאכול מזה. אומר הרמ"ע מפאנו, הזקן הזה הוא גלגול של אותו השליש. האיש הזה לא מלמד זכות על עם ישראל, מלמד קטגוריה, ודאי שחם ושלום אדם שרואה דברים שלא הגונים הוא צריך להוכיח, לפי הכללים של תוכחה. להעיר, להסביר, לעשות כמיטב יכולתו, אבל לא ללמד קטגוריה לפני הקב"ה, זה אסור ללמד קטגוריה. צריך לתת מוסר, להסביר לאנשים מה שצריך, אבל לא לקטרג. אז הוא חוזר על הסעות עוד פעם, רואה מיליונים של אנשים נכנסו פה במקום הזה, אך זה? עינו צרה, עוד פעם חוזר על אותה טעות, אז הוא נרמס. אנחנו לא יודעים, מה אנשים שמה, מה חרי האף הגדול הזה, למה נרמסו, למה נדחקו, למה הרגו אחד את השני, רחמנא ליצלן, ה' ישמור את כל עמו ישראל. אבל מה שאנחנו יודעים, שבסוף שיש לקב"ה חשבונות, ושזה בעצם לטובתם, טוב להם, גמרו את התיקון שלהם. כל אחד הזמן שמגיע לו, הרגע שמגיע לו, ברוך השם, הם השלימו את התיקון שלהם, ומתו במיתה קשה כזאת, שיהיה כפרה על כל עוונותם. לא חס שלום של רשעות, דברים דקים של צדיקים שצריך לתקן על זה דבר קטן, להשלים את עצמם, למרק את הזיכרון שלהם, לגמור את הזיכרון שלהם, דבר קטן, שבזכות זה יגיעו למחיצתם בגן עדן. יהי רצון שבעזרת ה' שזנכה שלקראת חג השבועות נקבל את מתן תורתנו הקדושה, מצד אחד דיברנו על אהבת ה' לעם ישראל, שאנו לא רק העם הנבחר, אנחנו בשיניים שלנו מיוחדים...

החשבון יש פה הבדל של עשרות פסוקים! על כרחינו, כביכול חסר לנו פסוקים. לא שחסר לנו מילים, פיסוק שלנו יש מסורת אחרת שאין לנו אותה, היום בכל תפוצות ישראל יש חלוקה קבועה, אין הבדל של מסורת העדות, כל הבדל הוא רק בעשרת הדיברות. או בפסוק אצל יעקב אבינו, לגבי ראובן, ויהי בני יעקב שנים עשר. שזה שני פסוקים או פסוק אחד, מחלוקת אין לחלק את זה. אנחנו בעשרת הדיברות תמיד קוראים את הטעם העליון, אין אצלו את הטעם התחתון, אבל יש בחומשים טעם תחתון, קוראים את זה לפעמים, לא נכנס לכל החילוקי מנהגים. אבל בשאר כל התורה כולה אין הבדל בפסוק. אז הוא אומר אם יש פסוק ארוך, שניתן לחלק אותו לשתיים, יכול להיות שלפי החשבון של הגמרא הפסוק הזה נחלק לשתיים. הפסוק הוא ארוך, שייך לחלק אותו לשתיים. יכול להיות שיש גם נפקא מינה להלכה, מה הדין אם מישהו קרא בספר תורה, וחיבר פסוק לפסוק אחר? אסור לעשות את זה, אבל הוא חיבר. בדרך כלל אצל התימנים, יש תרגום, ואי אפשר לחבר, המתרגם יקטע אותו באמצע. אבל במנחה של שבת, שאין תרגום, או בשני וחמישי, יכול להיות דבר כזה אם היקורא לא מומחה או שלא שמו לב. חיבר פסוק לפסוק, או הפסיק אותו באמצע. לפעמים כשמפסיקים את הפסוק לא נכון, יכול להיות שינוי משמעות בפסוק. דוגמא, יש פסוק שאפשר לטעות בהבנה שלו ויהיה שינוי משמעות. אם זה לא משנה משמעות, זה לא מעכב, כמו שאם לא עשה את אחד הטעמים, לא קרא נכון, לכתחילה צריך לתקן אותו, אבל בדיעבד, זה לא מעכב, לא שינה את המשמעות. אבל האגרות משה עושה חשבון, אם עלה לתורה וקרא רק שני פסוקים, תעשה חשבון, יכול להיות שהפסוק הזה הוא מאותם פסוקים שלשיטת מערבא, או מסורת אחרת יכול להיות שתיים. יתכן שהוא כן קרא שלושה פסוקים.

יגון הטעם משנה את משמעות הפסוק

יש פסוק בפרשת לך לך, "ויאמר י"י אל אברם ידוע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום ועינו אותם ארבע מאות שנה". זה הפסוק כולם מכירים אותו ואומרים אתו גם בהגדה של פסח. אבל אין חושב שלא מפסיקים את זה נכון. תשימו לב, בהגדה של פסח אין הם מונוגים את זה, זה בעצם מתחיל עם הפסוק בתורה. אני אקרא ותגידו לי אם טעיתי, ויאמר ה' אל אברם, ידוע תדע, כי גר יהיה זרעך, בארץ לא להם. ועבדום ועינו אותם, ארבע מאות שנה: קראתי נכון? נראה שקראתי נכון, לא מרגישים איפה הטעות? אתנחא לא במקום. "בארץ לא להם" עשיתי פה אתנחא. איפה האתנחא? בעבדום ועינו אותם. למה? האתנחא זה המרכז של הפסוק, אם עושים את האתנחא כמו שעשיתי מקודם בכוונה, בטעות, זה משנה את המשמעות של הפסוק, כביכול ועבדום ועינו אותם ארבע מאות שנה, זה לא נכון, לא עינו אותנו ארבע מאות שנה. הארבע מאות שנה רש"י מביא במקום שכתוב בסדר עולם, שזה מאז שנולד יצחק, אז הפירוש הוא כך, ידוע תדע כי גר יהיה זרעך, מאז שהיה לך זרע, הוא יהיה גר, הם ידעו בארצות אחרות. בארץ לא להם ועבדום ועינו אותם, כך הכל, לא רק העינו, גם שהיו בארץ לא להם, זה ארבע מאות שנה, זה מפורש ברש"י במקום, בשפתי חכמים. יש אמנם מדרשים, ללמד זכות, שלא ברור לגמרי העניין הזה, יש מדרשים שמהם משמע שאכן נגזר ארבע מאות שנה, אבל הקב"ה שינה את הגזירה, כתוב כך בפסיקתא דרב כהנא: הקב"ה מה שהוא גוזר לטובה, לא מתחרט, אבל מה שגוזר לרעה כן מתחרט. נכון שיש גזירה שיהיה עינוי ארבע מאות שנה, מפרשים את הפסוק, ועבדום ועינו אותם ארבע מאות שנה, אבל הקב"ה דיגל על הקץ, עשה כל מיני חשבונות אך זה בדיוק, שבסופו של דבר יקרה. אבל פשוטו, לפי פיסוק הטעמים שמקובל בידיו, לפי איך שהאתנחא לא "בארץ לא להם", זה שינוי משמעות. רציני להדגיש את העניין הזה שלפעמים יש חוסר תשומת לב בנושא, ואני רואה שכבר הזמן קצר והמלאכה מרובה והתורה אין לה סוף ואין לה קץ. שבעה שבועות תספור לך, מ"ט פנים לתורה. תורתנו הקדושה זה אין סוף ואין תיכלת.

אסון מירון

יהי רצון, רק רבותי, שלא נשכח מה שהיה, אנחנו עדיין בצל של המאורעות הקשים שהיו, האסון הכבד שהיה במירון, הרוגי מירון ה' ישמור. ארבעים וחמישה אנשים כשרים צדיקים, אנשי מעשה,

(נכתב משמיעה ובקיצור נמרץ, את הדרשה המלאה ניתן לראות ולשמעו באתר יד מהריץ)

המפגש ביניהם היה צונן, ורק כשנפרדו הרגיש שמואל שלבו קרוע בקרבו. אבא לא שרד עם האמונה. הנאצים ניצחו אותו. הוא הביט שוב במכתב "מיסטר שמואל זמירסקי, אני מצטער להודיעך שאביך משה זמירסקי, ובשמו הנוצרי סטפן קלימפסטון נפטר. צו הירושה שיש בידי מעביר לרשותך 25 מיליון דולר מתוך 50 המיליון, אביך עדיין לא נקבר צור קשר עם אחיך ריצ'רד קלימפסטון על מנת לתאם בינכם היכן לקברו ולאחר מכן אעביר לך את מחצית הירושה, על החתום, פיליפ גולדשטיין, עו"ד". ריצ'רד אחיו הגוי התעקש לקברו בבית קברות נוצרי "הוא חי כגוי לכל דבר" כך טען. שמואל התחנן "אבל הוא היה יהודי..." וכך התווכחו השניים ללא כל פתרון. עורך הדין הציע לשמואל פתרון תציע לאחייך סכום כסף מהירושה כדי שיסיים לקבור את אביך כיהודי. הגוי הבין שלשותפו לירושה יש עניין גדול לקבור את אביו בבית קברות יהודי והרחיב את העסקה "אני מוכן לקבורה יהודית רק בעבור ויתור על חלקך בירושה..." שמואל נוגש אל אחד מפוסקי הדור לדעת מה עושים. "הירושה עדיין לא שלך", הסביר הרב "יש שלושה שלבים. הראשון הוא לדאוג לקבורת הנפטר, נכון לעכשיו הכסף שאביך השאיר צריך לשמש אותו ורק אותו, כדי להביאו לקבר ישראל". שמואל ויתר הוא לא הרגיש קושי בדבר. אנוחת רווחה מילאה את ליבו. קודם כל כבודו של אבא. נכון אבא נכשל, ניסיון השואה היה גדול מכוחותיו אבל סוף סוף הוא נפטר כיהודי, ומה כבוד יותר מלהביאו לקבר ישראל. "זאת חקת התורה" (יטב) פרשת השבוע עוסקת בדיני פרה אדומה המסהרת את האנשים שנטמאו, והתקשו כל המפרשים מדוע פותחת התורה את דיני פרה אדומה "זאת חוקת התורה" היה צריך לפתוח ב"זאת חקת הטהרה"? מתרץ "אור החיים": שאם יקיימו מצווה זו גם שהיא לא מובנת יחשב להם כאילו שקיימו את כל התורה בגלל שאנו מראים בזה שאנו עושים מצוות כי הקב"ה אמר לנו. וזה מסר אלינו שגם במצב שלא נוה לנו או קשה לנו לקיים איזו מצווה אם נעשה אותה זה יחשב לנו כאילו. קיימנו את כל התורה כמו שמואל האברך שברגע אחד התעלה מעלה.

שמואל זמירסקי קרא את הכתב שנשלח אליו ישר והפוך עשר פעמים הוא התיישב על ספסל בגינה הציבורית, ומראות ילדות חלפו לנגד עיניו אבא ואמא שלו, היקרים לו, חיבקו אותו בחזקה. השוטר הנאצי שניצב בסמוך האיץ בהם לסיים את הסצנה המשפחתית. דמעות נשפכו כמו מים. שמואל בן השלוש היה קטן מכדי להבין את גודל השעה, אבל לבו הקטן, לב יהודי, קלט שמדובר בשעה קשה עבור כולם. עיניו של הגרמני ירו גיצים של שואה. שמוליק רצה להישאר עם אימא ולהישען על ראשה, הגיונו הילדותי קלט שדבר רע הולך להתחולל פה... אסון! הנאצי קרע את אמו מעליו ודחפה אל המשאית, אמא זועקת, אך לשווא. המשאית נעלמה החלה לנסוע, ואימא נעלמה מעיניו לנצח. אבא חזר איתו לגטו, אך לזמן קצר. רופא המחנה דרש את התינוק אליו. אבא התחנן "תשאירו אותו אצלי". הרופא הרשע בעט ביהודי ונטל באכזריות את שמואל. אבא שכב על הרצפה שותת דם ובוכה "שמואל! שמואל!" זעק, "תמיד תזכור את אבא ואמא", התאנק אבא. שמואל נלקח לרופא הגטו, קיבל אוכל חם, כמה זריקות והועבר לציפורני המיסיון. אחרי ארבע שנים הגיע למנוח רב יהודי עם זקן לבן ועיניים טובות לב. היתה זו שעת ארוחת הצהריים כמאתיים ילדים שבויי המיסיון ישבו שם. שמואל זוכר היטב את הרב שאמר: "בוקר טוב ילדים", ואז הוא זעק במלוא גרון "שמע ישראל השם אלוהינו" לבו של שמואל הקטן רטט בקרבו, הוא הכיר את המילים הללו. אמא היתה משכיבה אותו לישון ומלמדת אותו להגיד קריאת שמע. "השם אחד" סיים שמואל את המשפט בקול רועד. הוא לא היה היחיד, היו עוד כמה כאלה סביבו. הרב קרא להם. הם נגשו אליו והוא ליטף את ראשיהם. "מתוקים שלי" אמר, "אתם יהודים. עכשיו אני לוקח אתכם לארץ ישראל, שם ילמדו אתכם את כל התורה כולה". שמואל הגיע ארצה ולמד בישיבות הקדושות, הוא הפך לתלמיד חכם בעל שם טוב, והקים משפחה לתפארת. במהלך המלחמה הציעה גויה גרמוניה לאביו של שמואל להינשא לה, כדי להצילו מציפורני הנאצים. התרגיל הצליח, אביו של שמואל נמלט מן הגטו וניצל. אחרי המלחמה במקום לגרשה, המשיך לחיות עמה. כשבגר שמואל נודע לו שאביו חי, מתגורר בארה"ב ונשוי לנוצריה.

למדנו השבוע: [דף ס"ד] שהיו מביאים ביום הכיפורים שני שעירים אחד לשם ואחד לעזאזל ואם אחד מהם אבד או מת צריך להביא זוג חדש ונחלקו רב ור' יוחנן אם מקריבים את שני השעירים מהזוג החדש או שמא השעיר שלא אבד מהזוג הראשון קרב וכנגדו מהזוג השני ירעה עד שיסתאב דעת רב - שמקריבים את השעיר שלא אבד מהזוג הראשון כיון שבעלי חיים אינם נדחים ואילו דעת ר' יוחנן - שבעלי חיים נדחים ולכן מקריב את השעיר מהזוג השני **ופסק הרמב"ם:** (עבודות יוה"כ פ"ה הלכה ט"ו) כדעת רב. **מעשה שהיה** בשני מוהלים בעיר אחת והגיעו להסכם בניהם שכל פעם שיזדמן תינוק למולו יטילו גורל בניהם מי ימולו ופעם אחת יעשה מוהל זה ובפעם השניה המוהל השני ופעם השלישית שוב יעשו הגרלה וחזור חלילה ובאחד מן הימים הזדמן תינוק למולו ועשו הגרלה כאמור וקודם שהספיק המוהל למול את התינוק והמוהל שעלה בגורל למולו טען שמאחר ולא מל בפועל הרי זכות המילה לתינוק הבא היא שלו ואילו המוהל השני טען שכיון שזכה במילה ועדיין התינוק היה קיים מזלו גרם והזכות של המילה עכשיו היא שלו.

ובשול"ת יהודה יעלה כתב ר' משה בער: (ח"א יו"ד ס' רמ"ג) להוכיח מהגמ' אצלנו שהדין עם המוהל הראשון שכיון שהלכה כרב שאין בעלי חיים נדחים א"כ גם כאן אף שהמוהל הראשון לא יכל לקיים זכותו כיון שהתינוק מת מ"מ לא נדחה המוהל וכשיזדמן תינוק אחר ימולו ללא גורל.

אבל מהר"י אסאד כתב: (שם) לדחות ראיה זו שדווקא שם אמר רב שיש להקריב את השעיר הראשון שאם לא יקריבו ידחה לעולם ויהיה לו דיחוי עולמי אבל כאן גם אם המוהל הראשון לא יקריב מיד מ"מ עוד נכוננו לו הרבה תינוקות למול אותם בעתיד ולמעשה הכריע שכיון שהמתכוון לעשות מצווה ונאנס מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה לכן המוהל הראשון שנאנס ולא מל נחשה כאילו עשה את המצווה ולכן בתינוק הבא המוהל השני ימול ללא גורל.

בית הכנסת
"עץ חיים" נוסח בלדי
 גפן 17 בחניה

בית הכנסת
"שתילי זיתים" נוסח שאמי
 אלון 9 ביה"ס מעיין האמונה קומה 2

שיר השירים - 19:01
 מנחה וקבלת שבת - 19:21
 שחרית תיקון - 07:00
 המהולל - 07:15

ערב שבת - פלג המנחה
 שיר השירים - 17:20
 מנחה וקבלת שבת - 17:50
 תיקון והודו - 07:00
 שחרית שבת - 07:30

שיעור תורה בשבת קודש הלכות שבת מפי הרב יאיר שרפי - 15:30 בבית הכנסת "עץ חיים"
 מנחה משותפת - 16:30 בבית הכנסת "עץ חיים"

מתמאנה - 19:54
 ערבית מוצ"ש - 20:24

תהילים לבנים נוסח ספרדי
 ביה"כ השאמי - 14:10

תהילים לבנות
 ביה"כ המרוקאי - 13:00

תהילים לבנים נוסח תימן
 ביה"כ השאמי - 13:10

תהילים לבנות
 מידי שבת
 בבית משי' ג'נאח
 גפן 17 קומת כניסה
 בשעה 15:00

שחרית בחול - 06:45 (גפן 17 בחניה)
 מנחה וערבית - סמוך (גפן 17 בחניה)

תהילים לבנות
 מידי שבת
 בבית משי' קטיעי
 תאנה 16 דירה 2
 בשעה 12:30

זמני תפילות בנוסח תימן ברחבי חריש

בית הכנסת	כתובת	שיר השירים	מנחה וקבלת שבת	שיעורי תורה	שחרית	מנחה	ערבית מוצ"ש
דרכי אבות (בלדי)	אתרוג 5	25 דק לפני כניסת שבת	בכניסת השבת	הרב אסף טייבי 16:00	07:15	17:00	10 דק לפני צאת שבת
אמונה ודעת (נוסח תימן)	כלנית 20 שכ' הפרחים	30 דק לפני כניסת שבת	בכניסת השבת	הרב מנחם רמב"ם 16:00	07:00	17:00	15 דק לפני צאת שבת
שיר חדש (בלדי)	אורן (חזון שמעון)	20 דק לפני כניסת שבת	5 דק אחרי כניסת שבת	הרב ליאור ידעי 16:30	07:30	17:15	5 דק לפני צאת שבת
ויאמר ליעקב (שאמי)	רימון 8 (כנפי רוח)	20 דק לפני כניסת שבת	בכניסת השבת	הרב שאול יוסף 15:45	07:30	17:00	10 דק לפני צאת שבת
תפארת בנים (נוסח תימן)	מרגלית 5 (תלמי הדר)	20 דק לפני כניסת שבת	בכניסת השבת	הרב אברהם בן אסולין 17:30	08:00	17:00	10 דק לפני צאת שבת

התכנים ההלכתיים נלקחו מהאתר יד מהרי"ך - פורטל תורני למורשת יהדות תימן yad@maharitz.co.il - בו תמצאו תכנים רבים נוספים בענייני הלכה ומנהג

שיעורים בימות החול
 ביה"כ הבלדי

שיעור הדף היומי
 ע"י מג"ש דניאל אהרון
 20:30

שיעור הלכה ומוסר
 ע"י הרב ליאור ידעי
 יום חמישי, 21:30

הכנסת ספר תורה

במשעמך:
 הרה"ג **שלמה מחפוד** שליט"א
 הרב **אשר זיגדון** שליט"א
 הרב **אסף טייבי** שליט"א
 ראש העיר מר **יצחק קשת** ה"ו
 מנהל התיכון "אתגר עתיד"
 מר ה"ו
 בהנחיית הזמר **משה ענקי** הי"ו

ביום חמישי
 ו"ד תמוז תשפ"א
 24.6.21

התכנסות ברחבת החניה,
 רח' לואיס 16 בשעה 18:00

כמה כרטיסים
אספת השבת!?
 זכית! השקעת?
 כאן זכית...
 צדיק, זכית בכרטיס! אשריך
 היום קצר והמלאכה מרובה

למעוניינים לזכות בהחזקת אברך בלימודי הכולל
"הסכם יששכר זבולון"
 לפרטים: איתמר עובד 053-3453020

פרטי חשבון לתרומות:
 בנק לאומי (10) סניף 954 מס' חשבון 7152226 | להעברה בבטי: 054-6812981
 לפניות: ר' יאיר שרפי 052-7166601
 לפניות במייל/תגובות ניתן להשאיר הודעה בכתובת na0546812981@gmail.com

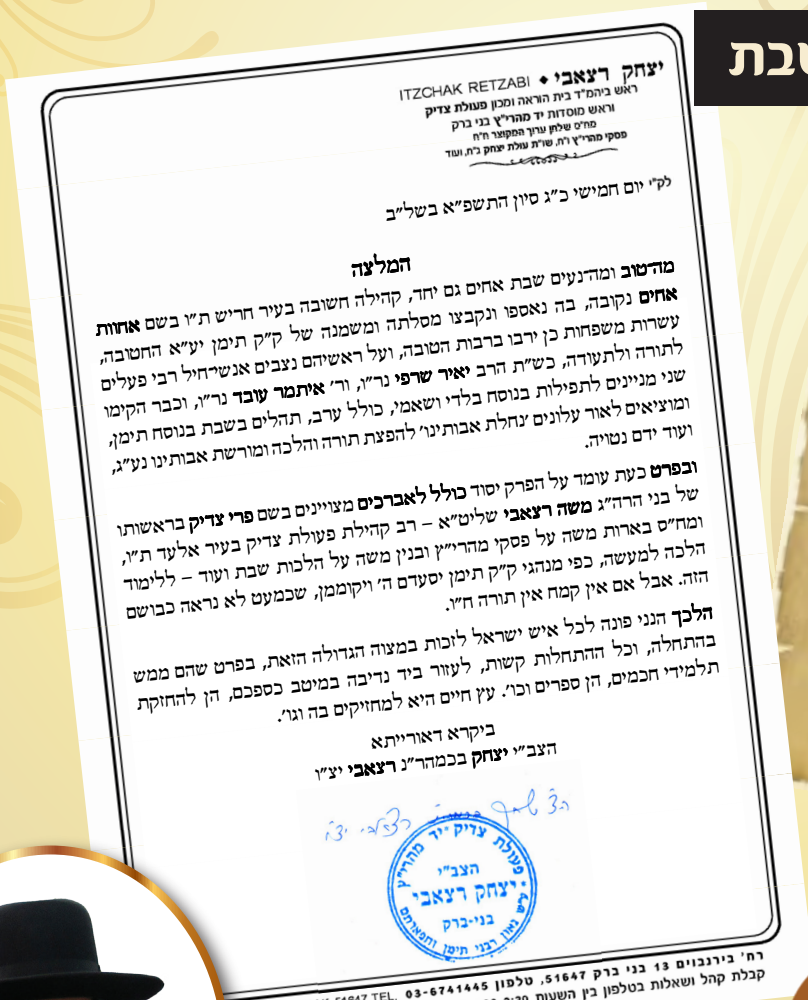
עמותת אחוות אחים חריש
בנשיאות פוסק עדת תימן הגאון
מרן רבי יצחק רצאבי שליט"א

אנו שמחים להודיע על פתיחת כולל יום אברכים "פרי צדיק"

כולל ייחודי במסלול "יורה יורה" ברבנות הראשית
ובדגש לימוד ההלכה למעשה לפי מנהגי עדת קדש תימן
ראש הכולל הינו הגאון רבי משה רצאבי שליט"א

נושא הלימוד הלכות שבת

כמות האברכים מוגבלת | מלגה מוגדלת לפי עמידה בקריטריונים
להרשמה יש לשלוח מייל בקשה למייל: aa0546812981@gmail.com
לתרומות ופרטים נוספים יש לפנות לאיתמר עובד. בטל 053-345-3020